

ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Η ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ειδησις ότι ένικήσαμεν εἰς τὸ Σαραντάποδο, εἶχε ξετρελάνει τὴν Ἀθήνα καὶ τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων.

— "Ακουσε, μου λέει ό διευθυντής τῆς «Καθημερινῆς», όπου εἰργαζόμην ώς δέπορτερ, ώς συντάκτης, καπτοτε δὲ καὶ ώς μελανωτής. Πρέπει νὰ βγάλωμε γρήγορα μίαν τρίτην ἔκδοσιν τοῦ φύλλου μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς μάχης....

— "Εχετε νεώτερα τηλεγραφήματα μὲ λεπτομερείας;

— "Α μπά! Άλλά πρέπει νὰ προλάβωμεν πρὸιν βγοῦν ἡ ἀλλεξ.

— Πολὺ καλά· ἔτοιμάστε τὴ μάχη κ' ἔγω τρέχω στὸ τυπογραφεῖο....

— Στάσου ὅμως. Καλὸν θὰ είνε νὰ βάλωμεν καὶ μιὰ εἰκόνα τῶν Στενῶν τοῦ Σαραντάποδου.

— "Εχετε καμμιὰ φωτογραφία, κανένα σχέδιο, ότι νάνε νὰ τὸ δώσω στὸν ξυλογράφον;

— Κολοκύθια! Ψάξε στὸ ντουλάπι ναῦρης κανένα μεταχειρισμένο κλισέ, καμμιὰ ξυλογραφία ποῦ νὰ παριστάνῃ τίτοτε βουνά, λόφους, κατὶ τι ποῦ νὰ παραφέρη γιὰ Σαραντάποδο.

— "Άδυνατον. Τέτοια ξυλογραφία δὲν ἔχομεν. Είνε μιὰ μὲ βουνά, ἔτσι σάν λόφους, μὰ ἔχει κ' ἔνα μοναστῆρι μὲ δάσος, καὶ κάπου προβάλλει κ' ἔνας ἀνεμόμυλος....

— "Α! ὅχι, ὅχι! Μοναστήρια καὶ μῆλοι δὲν μᾶς χρειάζονται· πάει πολύ. Σκέτα βουνά, βρέ ἀδελφέ, τίποτε ἄλλο.

— Χμ! Τί νὰ γίνη λοιπόν; Σκεφθῆτε καὶ πέτε μου....

«Η ειδησις ότι ένικήσαμεν...»

“Ο κύριος διευθυντής στάθηκε λίγο σκεπτικός, έξερονατάπιε, έξυσε τὸ κεφάλι του σάν νὰ τὸ ἐβίαζε νὰ τοῦ κατεβάσῃ κάποια σοφὴ ἔμπνευσι, καὶ ὑστερα μοῦ εἶπε :

— « "Ακούσε μοῦ λέει
δ διευθυντής . . . »

— "Α ! ηδρα τὸν τρόπο ! ίδού πῶς θὰ
οἰκονομῆθῇ τὸ πρᾶγμα. Σύ, θαρρῶ, κάτι
σκαμπάζεις ἀπὸ ἰχνογραφία. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Χμμ ! Πολὺ λίγα πράγματα. "Ο, τι δρ-
νιθοσκαλίσματα θυμᾶμαι ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ
σχολεῖο.

— Περίφημα ! Κάθησε λοιπὸν ἀμέσως
καὶ σκιτσάρισε ὅπως - ὅπως τὸ Σαραντά-
πορο . . .

— Τὸ Σαραντάπορο ; Μὰ ἀφοῦ δὲν τὸ
εἶδα, δὲν τὸ ξέρω οὔτε ζωγραφιστό ;

— Είσαι βλάκας ! μὲ ἀποστομώνει θυμω-
μένος ὁ κύριος διευθυντής. Δὲν εἶνε ἀνάγκη
οὔτε νὰ τὸ ξέρῃς οὔτε νὰ τὸ εἰδες.
Είχε δίκαιον. 'Αμ' ἀν ἦταν ἔμεις οἱ δη-
μοσιογράφοι νὰ ζητοῦμε κάθε φορὰ ψύλ-
λους στ' ἄχυρα καὶ νὰ ψιλοκοσκινίζωμε τέτοια μικροπράγματα,
τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ φύλλου.

* * *

Έκαθησα στὸ τραπέζι, ἀπλωσα μιὰ κόλλα χαρτί, ἐπῆρα τὴν
πέννα καὶ ἄρχισα νὰ τραβῶ φανταστικὲς γραμμές : γραμμές
ἴσιες, στραβές — πρὸ πάντων στραβές — τρέμουλες, εὐθεῖες, κε-
κλασμένες. Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῷ, σὲ λίγη ὥρα σοῦ ἐσκά-
ρωσα, μωρὲ μάτια μου, ἔνα Σαραντάπορο πρώτης τάξεως.

— "Εξοχα ! ἀναφωνεῖ ὁ
διευθυντής τοίθων τὰς πα-
λάμας με ἔκφρασιν ὑπερ-
τάτης εὐδαιμονίας. Ξέρεις
ὅμως τί ; Δὲν θᾶταν ἀσχημο
νὰ συμπληρώσῃς τὸ σκίτσο.
Τοποθέτησε ἐδῶ ἀριστερὰ
μὲ δυο - τρεῖς σταυροὺς τὰ
ἐλληνικὰ στρατεύματα.

Δὲν χάνω καιρόν. Μὲ λίγες
κονδυλίες παρέταξα τρεῖς
μεραρχίας καὶ τὸ πυροβο-
λικόν.

— Εῦγε ! Βάλε τώρα ἐδῶ
δά, δεξιὰ, λίγο ψηλότερα
τὸν ἔχθρόν.

— « Είσαι βλάκας ! μὲ ἀποστομώνει
δ ἀκύριος διευθυντής . . . »

‘Αμέσως, ἄψε - σβύσε, ἀραδιάζω τὰς τουρκικὰς μεραρχίας.

— "Ετσι γειά σου ! Βάλε τώρα μπρός καὶ κάμποσες κοκκίδες.

— Γιατί; Υπάρχει λόγος στρατηγικός;

— Βέβαια. είνε τὰ ἔχθρικὰ χαρακώματα. Δὲν ἀκουσεῖς τί ὁχύρωσιν ἔχει τὸ Σαραντάπορο;

Στὴ στιγμὴ καὶ μὲ κάμποσες τείφρες ἀνεγείρω καὶ τὰ τούρκικα ὄχυρώματα.

— Αριστούργημα! Πρέπει δῆμος νὰ τραβήξῃς καὶ μιὰ καμπύλη πρὸς τὰ δεξιὰ, λίγο χαμηλότερα....

— Καὶ τί μᾶς χρειάζεται ἡ καμπύλη;

— Εἶνε διὰ τὴν κυκλωτικὴν κίνησιν....

Αλήθεια. Τὸ εἶχα ἔσχάσει. Μὲ μίαν ἡρωϊκὴν καμπύλην περικυκλώνων ἐν ἀκαρεῖ τὸν ἀχρεῖον ἔχθρον εἰς τρόπον ὥστε νὰ πιασθῇ σὰν ποντικὸς μέσον στὴ φάκα.

— Θαυμάσια! μιοῦ λέει ἀποθαυμάζων τὸ ἐπιτελικόν μου σχέδιον. Τρέξε τῶρα στὸν ἔσλογράφο νὰ μᾶς τὸ ἑτοιμάσῃ σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ. Ἔγὼ εἰς τὸ μεταξὺ θὰ συντάξω τὴν περιγραφὴν τῆς μάχης, ἡ δοπία θὰ φαίνεται τηλεγραφημένη ἀπὸ τὸν... «ἀπεσταλμένον συντάκτην μας»!!

Ἐν κοντολογίᾳ ἔτσι κ' ἔγινε.

* *

Σὲ δύο-τρεῖς δῆμος οἱ λοῦστροι διαλαλοῦσαν σὰν δαιμονισμένοι εἰς τὰ κέντρα καὶ ἀνὰ τὰ πέρατα τῶν Ἀθηνῶν τὴν «περιφήμη μάχη καὶ τὸν χάρτη τοῦ Σαρανταπόρου!.. πέντε λεπτά ἀ ἀ...»

Περιττὸν νὰ σᾶς ὅρκισθῶ ὅτι ἡ τρίτη ἔκεινη ἔκδοσις τῆς «Καθημερινῆς» ἔγινε ἀνάρπαστος «σημειώσασα ἔνα πρωτοφανῆ θρίαμβον (!) ἐνημερότητος καὶ ἐπιτυχίας», ὅπως δὰ τὸ ἐβεβαίωνε καὶ ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς στὸ φύλλο τῆς ἄλλης ἡμέρας μὲ στοιχεῖα μάλιστα παχέα τῶν 22 στιγμῶν!

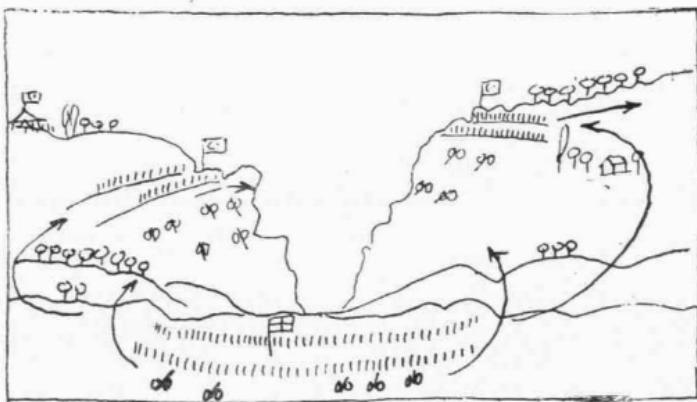
Ίδιως δὲ ἔκαμε τρομεράν αἴσθησιν ἡ πληροφορία ὅτι ἀπὸ τοὺς Τούρκους δὲν ἔμεινε ὁρθοῦνι, διότι ὁ κύριος διευθυντής, ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς τοὺς ἐσκότωσε ὅλους σχεδὸν ἐπὶ τοῦ πεδίου.... τὸν χάρτον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐγλύτωσαν, τοὺς ἐπιασε αἰχμαλώτους εἰς... τὴν «Τελευταίαν Ωραν».

* *

Οταν ἐβγῆκα ἔξω εἰς τὰ κέντρα, εἰς τὴς πλατεῖες, εἰς τὰ καφενεῖα, καὶ εἶδα διμήλους νὰ σκύβουν καὶ νὰ κατατρώγουν ἀχόρταγα τὸ φανταστικὸ ἔκεινο σκίτσο μου γιὰ τὰ περίφημα

Στενὰ ποῦ μήτε στὸν ὑπνό μου ἔτυχε νὰ τὰ Ἰδῶ ποτέ μου,
ἔταλάνισα τὸν.... ἐαυτὸν μου, ὅτι εἶχα καταντήσει ὁέπορτερ

‘Ο χάρτης τοῦ Σαρανταπόρου ! πέντε λεπτά άά!!!!..

καὶ διορθωτὴς ἐφημερίδος, ἐνῷ ἡμποροῦσα ἀξιόλογα νὰ γίνω
τούλαχιστον συνταγματάρχης τῶν Γενικῶν Ἐπιτελῶν !

ΣΑΤΑΝΑΣ

Σ ΤΗΝ ΟΧΘΗ

Σ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ ἥδονικὸ τὸ φῦλημα
ὅπου τῆς νύχτας ἔδιαιλυέται τὸ σκοτάδι,
παλῇες εἰκόνες μπρόσ μου ζωτανεύουνε,
ὅταν μονάχος περπατῶ τὸ βράδυ - βράδυ.

Καὶ τὸ ποτάμι, ποῦ γοργὸ κυλάει ἀγύριστα,
καινούργιες κάθε λίγο εἰκόνες δείχνει,
καὶ τὸ φεγγάρι τῆς γλυκόφωτες ἀχτίδες του
εἰς τ' ἀσημένια του νερὰ ἐπάνω δίχνει.

Καὶ βλέπω ἐκεῖ νεράϊδες ὄλοζόντωνες
ποῦ φεύγουν ὄλοένα καὶ μ' ἀφήνουν,
πλημμυρισμένες ἀπὸ φῶς κι' ἀπὸ μυστήριο.
Ἄχ ! εἴνε σκέψεις μου γλυκὲς ποῦ τρεμοσβύνουν.